

Hasła:

Ci, którzy mają pragnienie służyć Bogu,
muszą wiedzieć, że Bóg jest trawiącym ogniem,
który spala i zasila energią;
ogień ten powinien być w nas energią, siłą napędową, impulsem —
prawdziwą mocą, która motywuje nas w służbie.

Bóg pragnie, byśmy Go jedli, trawili i przyswajali jako pokarm,
by On mógł się stać budulcem naszej wewnętrznej istoty,
my zaś stali się Bogiem w życiu, naturze,
konstytucji i wyrazie, lecz nie w Bóstwie.

Musimy przyjąć w siebie Pana Jezusa, prawdziwy jubileusz;
jeśli Go mamy, Bóg staje się naszą własnością
i zostajemy wybawieni z niewoli grzechu i szatana
i zaznajemy prawdziwej wolności oraz odpoczynku.

Musimy zrozumieć
głębsze znaczenie przetworzonego Trójjedynego Boga,
dzieła, jakiego On sam wyłącznie dokonał,
i rezultatu tego dzieła —
jest tym kościół jako powiększenie Chrystusa
znajdujący swój wyraz w Bożym mieszkaniu
i służący wiecznemu ujawnieniu się Boga.

Poselstwo siódme

Wybrani po to, żeby być święci i prowadzić na co dzień święte życie, a w wyniku tego wyrazić świętego Boga i stać się świętym miastem

Wersety biblijne: Kpł 18 — 20; Ef 1:4; 5:26–27;

1 Tes 5:23; 1 P 2:5, 9; Obj 21:2, 9–10.

I. W wieczności przeszłej zostaliśmy wybrani w Chrystusie, żeby być święci; jesteśmy uświęceni, przesycani Chrystusem jako „Duchem, Świętym”, żeby być święci w tym wieku; znajdzie to zwieńczenie w tym, że będziemy świętym miastem w następnym wieku i na wieczność przyszłą — Ef 1:4; 1 Tes 5:23; Ef 5:26–27; Obj 19:7–9; 21:2, 9–10:

A. *Święty* to nie tylko uświęcony, oddzielony dla Boga, lecz także inny, odmienny od wszystkiego, co pospolite; jedynie Bóg jest inny, odmienny od wszystkich rzeczy; dlatego właśnie jest święty; świętość stanowi Jego naturę:

1. On wybrał nas, abyśmy byli święci (Ef 1:4), i czyni nas świętymi dzięki wlewaniu w nas siebie, Świętego, żeby cała nasza istota przesiąknęła i przesyciła się Jego świętą naturą; dla nas, Bożych wybranych, być świętymi to mieć udział w boskiej naturze Boga (2 P 1:4) i być cali przepojeni Bogiem.
2. Różni się to od jedynie bezgrzesznej doskonałości czy bezgrzesznej czystości; czyni to naszą istotą świętą pod względem Bożej natury i Bożego charakteru, jak sam Bóg.

B. Ojciec wybrał nas w Chrystusie przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskazitelni przed Nim w miłości — Ef 1:3–4:

1. Boży wybrani powinni być przesyceni jedynie samym Bogiem i nie mieć żadnych obcych części, takich jak upadły naturalny ludzki pierwiastek, upadłe ciało, własne ja bądź światowe rzeczy; to właśnie znaczy być nieskazitelnym, być pozbawionym jakiegokolwiek domieszki i nie mieć żadnych pierwiastków odmiennych od świętej Bożej natury.
2. Nie stajemy się Chrystusową oblubienicą w wyniku poprawiania siebie, ale w wyniku przesycenia się Bogiem; taką świętość, uświęcenie, objawia Biblia — 1 Tes 5:23; Rz 6:19, 22.

3. Po gruntownym obmyciu wodą w słowie kościoł zostanie uświęcony w taki sposób, że zostanie przesycony i upiękaszony Chrystusem organicznie, żeby był Jego chwalebnym kościołem, Jego świętą oblubienicą — Ef 5:25–27; por. J 17:17.
4. W Liście do Efezjan 1:4 *miłość* odnosi się do miłości, którą Bóg kocha swoich wybranych, a oni kochają Jego; to w tej miłości, w takiej miłości Boży wybrani stają się przed Nim święci i nieskazitelni:
 - a. Wpierw Bóg nas umiłował; następnie ta boska miłość w zamian wzbudza w nas miłość do Niego — *Hymny. Dodatek*, nr 5, *Hymns*, nr 547.
 - b. W takim stanie i w takiej atmosferze miłości przesycaamy się Bogiem, żeby być święci i nieskazitelni, jaki On jest.
- C. Być świętymi to po pierwsze być oddzielonymi dla Boga; po drugie, to być opanowanymi przez Boga; po trzecie, to znajdować się w posiadaniu Boga; i po czwarte, to być przesyconymi Bogiem oraz być z Nim jedno.
- D. Ostatecznie wynikiem tego jest Nowa Jerozolima, święta całość należąca do Boga, znajdująca się w Jego posiadaniu, przesycona Nim i będąca z Nim jedno.

II. Księga Kapłańska 18 — 20 traktuje o świętym życiu na co dzień świętego Bożego ludu i odpowiada Listowi do Efezjan 4:17 — 5:14, który nakazuje świętemu ludowi Bożemu zdejmować starego człowieka i przyoblekać się w nowego i prowadzić życie, które jest święte, jak Bóg jest święty, żeby uzyskać On swój wyraz:

- A. List do Efezjan 4:17–32 zawiera trzy istotne wersety ukazujące boskie udzielanie Boskiej Trójcy, które stanowi podstawę prowadzenia na co dzień świętego życia ze względu na życie kościoła:
 1. Pierwszy z nich to werset 18, który mówi o wyobcowaniu od życia Bożego; życie to służy zaopatrywaniu Jego dzieci w Jego boskie bogactwa w Jego boskim udzielaniu.
 2. Drugi z wersetów to werset 21, który mówi o rzeczywistości w Jezusie; ta rzeczywistość w Jezusie to praktyka życia Bożego, która miała miejsce w Jezusie, podczas gdy żył On na ziemi; to faktyczny stan życia Jezusa, jak odnotowują to cztery Ewangelie:

- a. W codziennym życiu Jezusa, jak to ukazują cztery Ewangelie, było coś bardzo rzeczywistego; tym czymś było boskie życie Boga, urzeczywistnione i praktykowane jako rzeczywistość w człowieczeństwie Jezusa.
 - b. Ta rzeczywistość w Jezusie służy wlewaniu w wierzących pobożnego życia Chrystusa w Jego człowieczeństwie, w Jego boskim udzielaniu.
3. Trzeci z wersetów to werset 30, który napomina nas, byśmy nie zasmucali Świętego Ducha Bożego, w którym zostaliśmy opieczętowani na dzień odkupienia:
- a. Pieczętujący Duch to także pieczętujący tusz, którego zawartością, pierwiastkiem i esencją jest boskie życie, a dodatkowo praktyczne Jezusowe człowieczeństwo; pieczętowanie to nigdy nie wysycha i przesycza nas, przepaja i nasacza Trójjedynym Bogiem.
 - b. Życie Boże, rzeczywistość w Jezusie i pieczętowanie przez Ducha Świętego to trzy źródła boskiego udzielania służące świętemu codziennemu życiu, jakie prowadzimy, by wyrazić świętego Boga:
 - 1) Życie Ojca musi się stać prawdą, czyli rzeczywistością w Jezusie, w naszym codziennym postępowaniu; ta prawda, będąca praktykowaniem życia Ojca, staje się pieczętującym tuszem, którym jest Duch Święty.
 - 2) Tusz, pieczętując, przesycza nas, przepaja i nasacza boskim życiem w praktykowaniu codziennego postępowania Jezusa, czyniąc nas odbitką życia Jezusa, które jest praktykowaniem życia Ojca.
- B. To, że Izraelici mieli nie postępować według zwyczajów Egipcjan (Kpł 18:3), pośród których kiedyś mieszkali, oznacza, że wierzący powinni zdejmować — jeśli chodzi o ich poprzedni sposób życia — starego człowieka (Ef 4:22).
- C. To, że Izraelici mieli nie postępować według zwyczajów Kananejczyków (Kpł 18:3), do których ziemi mieli zostać doprowadzeni, oznacza, że po zbawieniu wierzący nie powinni dostosowywać się do postępowania i zachowania ludzi światowych (Rz 12:2).

- D. Prowadzenie przez Izraelitów świętego życia zgodnego z Bożą świętością (Kpł 18:4 – 20:27) oznacza, że wierzący powinni przyoblekać się w nowego człowieka, który został stworzony według Boga w sprawiedliwości i świętości rzeczywistości (Ef 4:24).
- E. „Także i ziemia stała się skalana. Nawiedziłem więc jej nieprawość w niej i ziemia zwymiotowała swoich mieszkańców” — Kpł 18:25; por. w. 28; 20:22:
1. Dobra ziemia, oznaczająca wszechzawierającego Chrystusa, stanowi zaopatrzenie dla Bożego ludu, żeby on istniał, prowadził codzienne życie, a także z tego zaopatrzenia korzystał.
 2. Dobra ziemia, która zwymiotowała skażony i nieświęty lud, oznacza, że wszechzawierający Chrystus, będący naszym mieszkaniem i wszystkim, z czego potrzebujemy korzystać, zwymiotuje nas i nie pozwoli, byśmy Nim się dalej radowali (por. Obj 3:16), jeśli nasza postawa względem Niego nie będzie właściwa.
- F. Być świętym, ponieważ Bóg jest święty (Kpł 19:2; 20:7, 26), oznacza postępować według Bożej świętości, prowadzić święte życie (1 P 1:15; 2 P 3:11).
- G. Księga Kapłańska 19:5 i 6 wspomina ofiarę czyniącą pokój, co wskazuje, że w codziennym świętym życiu świętego Bożego ludu, jak przedstawiają to rozdziały 18 – 20, ważne jest, żeby lud ten miał społeczność, komunie, obopólną radość, w pokoju:
1. Radowanie się przez wierzących Chrystusem jako ofiarą czyniącą pokój powinno być wciąż świeże; stęchła społeczność ze sobą nawzajem i z Bogiem jest dla Niego nie do przyjęcia i czymś wstrętnym — 19:5–7; por. Rz 6:4; 7:6.
 2. Kto bierze udział w stęchłej społeczności, będzie winny, bo wzgardził świętymi rzeczami Boga, i utraci społeczność, jaka jest pośród Bożego ludu — Kpł 19:8.
- H. „Nie będziesz twego bydła parzył z odrębnym gatunkiem. Twego pola nie będziesz obsiewał dwojakim gatunkiem ziarna i nie wdziewaj na siebie szaty zrobionej z dwóch rodzajów przędzy” — w. 19:

1. To, że nie pozwalano na domieszki, oznacza, iż Bóg chce, by wszystko było według swego rodzaju, bez jakiegokolwiek domieszki — por. Rdz 1:11, 21, 24–25.
 2. Rozmnażanie bydła w obrębie jednego gatunku oznacza, że nie pozwalano na domieszki: kto żyje przez Boże życie, w żadnym razie nie może żyć przez upadłe ciało — por. Ga 5:16–17.
 3. Sianie jednakowego ziarna oznacza, że w posłudze słowa nie pozwala się na domieszki: słowa Bożego, którym się służy, nie powinno się mieszać ze słowem świata — 2 Kor 2:17; 1 Kor 2:13; 1 Tm 1:3–4.
 4. Ubranie z jednorodnego materiału oznacza, że w naszym postępowaniu nie pozwala się na domieszki: kto prowadzi nowotestamentowe życie, nie powinien żyć, kierując się starotestamentowymi rozporządzeniami (Ga 2:19–20; 5:1–6), a ci, którzy należą do Pana, nie powinni żyć według zwyczajów pogan (Kpł 20:23; por. Ef 4:17; Rz 12:2a; 2 Kor 6:14 – 7:1).
- III. Musimy prowadzić święte życie, życie, które przystaje do naszego kapłaństwa; możemy być takimi ludźmi jedynie dzięki kontaktowaniu się z doskonałym Chrystusem, radowaniu się Nim i doświadczaniu Go dzień po dniu; On uczyni z nas ludzi kompletnych, doskonałych i właściwie zrównoważonych; będziemy wówczas całkowicie wykwalifikowani, jak tego się od nas wymaga w służbie kapłańskiej w wieku Nowego Testamentu — 1 P 2:5, 9; por. Kpł 21:16–24.**

Poselstwo ósme

Święta

(1)

Szabat, święto Paschy i Święto Niekwaszonego Chleba

Wersety biblijne: Kpł 23:1–8; Rdz 1:26 — 2:3; Łk 22:7–20; 1 Kor 5:7–8.

I. Święta przedstawione w dwudziestym trzecim rozdziale Księgi Kapłańskiej służyły odpoczynkowi i radości oraz przedstawiały w formie typu Chrystusa — odpoczynek i radość dla nas — w. 2; Mt 11:28–30:

- A. Bóg ustanowił święta, żeby Jego lud mógł z Nim odpoczywać i był z Nim szczęśliwy, żeby radował się z Nim i ze sobą nawzajem wszystkim, czego On dostarczył swemu odkupionemu ludowi; ten odpoczynek i ta radość nie były indywidualne, ale zbiorowe — Kpł 23:1–2.
- B. Te święta ustanowione przez Jahwe były świętymi zgromadzeniami, szczególnymi zgromadzeniami Bożego ludu, zwołanymi w określonym i konkretnym celu — w. 4.
- C. Oznaczają one zbieranie się wierzących jako kościoł po to, żeby zaznawać zbiorowego odpoczynku i radować się Chrystusem przed Bogiem, z Bogiem i ze sobą nawzajem — 1 Kor 10:16–17.

II. Cotygodniowe święto, szabat, oznacza odpoczynek, którym Boży odkupiony lud radował się z Bogiem i ze sobą nawzajem; co siedem dni był dzień odpoczynku i radości — Kpł 23:3:

- A. Zasada szabatu polega na zaprzestaniu pracy, ponieważ Bóg dla nas zrobił wszystko i stał się wszystkim, żebyśmy z tego korzystali — Rdz 2:2–3.
- B. W świetle Księgi Rodzaju szabat jest dla Boga siódmym dniem, ale dla człowieka pierwszym — 1:26 — 2:3:
 - 1. Ma to następujące znaczenie: szabat był dla Boga odpoczynkiem po pracy, dla człowieka zaś najpierw był odpoczynek, a potem — praca.
 - 2. Najpierw Bóg przez sześć dni pracował, a potem, siódmego dnia, odpoczął; człowiek odpoczął w swoim pierwszym dniu, a potem zaczął pracować.

3. Pierwszy dzień człowieka, dzień odpoczynku, ustanowił boską zasadę: najpierw Bóg zapewnia nam radość, a potem my razem z Nim pracujemy — 1 Kor 15:10; 3:9a, 10; 2 Kor 6:1.
- C. Zasada szabatu obowiązuje nie tylko w stworzeniu, lecz także w odkupieniu; wynikiem Chrystusowego dzieła przeprowadzonego w odkupieniu jest Chrystus jako szabat — Ef 1:6–7; Hbr 1:3; 9:11–12.
- D. Wszystkie coroczne święta oznaczały dla Bożego ludu głównie radowanie się odpoczynkiem z Bogiem i ze sobą nawzajem — Kpł 23:7–8, 21, 25, 28, 31–32, 35–36, 39:
 1. Siedem dorocznych świąt wskazywało zatem na odpoczynek; każde doroczne święto, podobnie do cotygodniowego odpoczynku, było odpoczynkiem.
 2. Cotygodniowy odpoczynek kładzie fundament pod obchodzenie przez Boży lud co roku świętych świąt wraz z Bogiem.
- E. Cotygodniowy szabat był pełnym uroczystym odpoczynkiem; ten pełny odpoczynek oznacza prawdziwy i gruntowny odpoczynek z Bogiem i pozwala odkupionemu Bożemu ludowi radować się z Bogiem i ze sobą nawzajem — w. 3.
- F. Ten szabat, ten odpoczynek był „dla Jahwe”, co oznacza odpoczynek, który sprawiał Bogu radość i przyjemność i w którym odkupiony lud miał udział — w. 3.

III. Dorocznych świąt było siedem — w. 4–44:

- A. Siedem to liczba pełni; oznacza, że siedem dorocznych świąt odbywało się w pełni Bożych bogactw.
- B. Chrystus jest rzeczywistością szabatu i wszystkich dorocznych świąt — Kol 2:16–17.

IV. Święto Paschy odbywało się w pierwszym miesiącu roku, czyli na początku okresu — Kpł 23:4–5:

- A. Oznacza to Chrystusa, nasze odkupienie, które jest początkiem naszego radowania się Bożym zbawieniem wraz z Bogiem — w. 5:
 1. Pascha, pierwsze z dorocznych świąt ustanowionych przez Boga dla Jego ludu, przedstawia w formie typu to, że Chrystus jest początkiem naszego radowania się Nim, które zapoczątkowuje nasze życie chrześcijańskie — 1 Kor 5:7–8.
 2. Całe życie chrześcijańskie powinno być takim świętem — w. 8.

- B. Słowo *pascha* zawiera w sobie znaczenie przejścia obok — Wj 12:
1. Oznacza to, że dokonujący sądu Bóg przeszedł obok nas, grzeszników, tkwiących w grzechach, żebyśmy radowali się Nim jako ucztą.
 2. Dzisiaj mamy to święto, którym jest sam odkupieńczy Bóg, i radujemy się Nim, żeby mieć odpoczynek i radość.
- C. W odniesieniu do Paschy Chrystus jest nie tylko barankiem paschalnym, lecz także całą Paschą — 1 Kor 5:7b:
1. Chrystus jest świętem Paschy w swoim doskonałym odkupieniu, dokonanym prawnie przez śmierć, i w swoim pełnym zbawieniu, osiąganym organicznie dzięki życiu, w celu realizacji wiecznej Bożej ekonomii — w. 7–8.
 2. Aby być naszą Paschą, został On ofiarowany na krzyżu, żebyśmy mogli zostać odkupieni i pojednani z Bogiem.
 3. Na podstawie odkupienia dokonanego przez Chrystusa możemy radować się Nim jako ucztą przed Bogiem:
 - a. Na tym święcie nie mogło być żadnego zakwasu — w. 7a.
 - b. Grzech i odkupieńczy Chrystus nie mogą iść ze sobą w parze.
- D. Święto Paschy to znak pełnego Bożego odkupienia; odkupienie to przyprowadza wybrany Boży lud do pełnego radowania się Bogiem.
- E. Stół Pański, który również jest świętem, zastępuje święto Paschy i jest jego kontynuacją — Łk 22:7–20:
1. Dzisiaj w życiu kościoła uczestniczymy w nowotestamentowym święcie; ono jednak nie wypełni się całkowicie aż do nastania święta w nadchodzącym królestwie — w. 16, 18.
 2. Święto Paschy jest jednym świętem, ale na trzech etapach: święta Paschy, święta stołu Pańskiego i święta w królestwie.
- V. **Święto Niekwaszonego Chleba oznacza Chrystusa, który jest bez grzechu, żebyśmy radowali się Nim jako ucztą w życiu z dala od grzechu — Kpł 23:6–8; 2 Kor 5:21:**
- A. Ponieważ Święto Niekwaszonego Chleba było tuż po święcie Paschy, te dwa święta powinno się rozpatrywać łącznie; pierwsze święto, święto Paschy, było początkiem, drugie zaś, Święto Niekwaszonego Chleba — jego kontynuacją — Kpł 23:5–6.

- B. Obchodzenie Święta Niekwaszonego Chleba (Pwt 16:1–8) przedstawia w formie typu zmycie wszystkich grzesznych rzeczy w wyniku radowania się Chrystusem jako bezgrzesznym zaopatrzeniem życia – Wj 23:15:
1. Kwasu miało nie być widać wśród dzieci Izraela; oznacza to, że musimy uporać się z grzechem, o którym wiemy, z każdym grzechem, który się ujawnia, który widać – 13:7; 12:19; 1 Kor 5:7a; Hbr 12:1–2a:
 - a. Rozprawianie się z grzechem, który się ujawnia, to obchodzenie Święta Niekwaszonego Chleba.
 - b. Jeśli będziemy tolerować grzech, który się ujawnił, utracimy radowanie się społecznością Bożego ludu – Wj 12:19; 1 Kor 5:13.
 2. Chrystus jest naszym niekwaszonym chlebem, bezgrzesznym zaopatrzeniem w życie, dostarczającym szczerości i prawdy – całkowicie czystym, bez domieszki i pełnym rzeczywistości – w. 7–8:
 - a. Jest tylko jeden sposób, żeby wyeliminować grzech – codziennie jeść Chrystusa, który jest ukrzyżowanym, zmartwychwstałym i bezgrzesznym życiem, symbolizowanym przez niekwaszony chleb.
 - b. Niekwaszony chleb oznacza bezgrzesznego Chrystusa, który ma się udzielać nam, Jego wierzącym, jako niekwaszony (bezgrzeszny) pierwiastek; jako niekwaszony chleb Chrystus jest duchowym i boskim pokarmem, który czyni nas niekwaszonymi wierzącymi.
 - c. Gdy obieramy Chrystusa za swoje życie – niekwaszone i oczyszczone – ono nas oczyszcza – Kol 3:4; J 6:48, 57, 63.
 3. Chrystus jest dla nas niekwaszonym chlebem, żebyśmy prowadzili czyste życie kościoła – 1 Kor 5:7–8:
 - a. W kościele nie powinno być żadnego kwasu, który w Biblii oznacza wszelkie negatywne rzeczy, takie jak niewłaściwe doktryny i praktyki, niegodziwe uczynki i grzeszne rzeczy.
 - b. Musimy być nowym ciastem (w. 7) – kościołem, który składa się z wierzących w ich nowej naturze.

- C. Święto Niekwaszonego Chleba trwało siedem dni, co oznacza całe nasze życie chrześcijańskie — Kpł 23:8:
1. Całe życie chrześcijańskie jest świętem niekwaszonego chleba, świętem pozbawionym grzechu — 1 Kor 5:8.
 2. Zostaliśmy odkupieni z grzechu i teraz nasz Odkupiciel, który jest bez grzechu, stanowi dla nas święto przez całe życie — 2 Kor 5:21.
 3. W ciągu całego życia chrześcijańskiego powinniśmy radować się odpoczynkiem, Bogiem i naszym Odkupicielem.
- D. To, że święte zgromadzenie odbywało się w pierwszym i ostatnim dniu Święta Niekwaszonego Chleba i nie wykonywano wówczas żadnej pracy wymagającej wysiłku, oznacza, iż od pierwszego do ostatniego dnia życia chrześcijańskiego radujemy się zbiorowo Chrystusem i nie trudzimy się w ludzki sposób — Kpł 23:8.
- E. Składanie Jahwe ofiary ogniowej przez siedem dni (pełny czas) oznacza, że składamy Bogu Chrystusa jako pokarm nieustannie przez całe życie chrześcijańskie — w. 8:
1. Podczas stołu Pańskiego pokazujemy całemu wszechświatowi, że każdego dnia tygodnia obieramy Chrystusa za niekwaszony chleb, za zaopatrzenie życia w oddzieleniu od grzechu i że z Nim przychodzimy do stołu — 1 Kor 5:7–8.
 2. Następnie składamy Bogu dla Jego zaspokojenia Kogoś, kim radowaliśmy się jako pokarmem — J 6:32–33, 48, 50–57.

Poselstwo dziewiąte

Święta

(2)

Święto Pierwocin, święto Pięćdziesiątnicy i Święto Przybytków

Wersety biblijne: Kpł 23:9–22, 33–44.

I. Święto Pierwocin symbolizuje zmartwychwstałego Chrystusa – pierwociny – którym możemy się radować jako świętem w Jego zmartwychwstaniu – Kpł 23:9–14; 1 Kor 15:20:

A. Chrystus został ukrzyżowany podczas święta Paschy, a trzeciego dnia, następnego dnia po szabacie – wzbudzony z martwych – Mk 14:12; 1 Kor 15:4; J 20:1; Kpł 23:11:

1. Zmartwychwstanie Chrystusa było wypełnieniem Święta Pierwocin i stanowi jego rzeczywistość – w. 10.

2. Chrystus był pierwszym, który wzbudzony został spośród umarłych, dzięki czemu stał się pierwocinami zmartwychwstania – 1 Kor 15:20:

a. Przedstawia to w formie typu snop z pierwocin, który składano w ofierze Bogu następnego dnia po szabacie, w dzień zmartwychwstania – Kpł 23:11; Mt 28:1.

b. W typie pierwocinami żniw nie był pojedynczy kłos pszeniczny, lecz snop pszenicy, co przedstawia w formie typu nie tylko zmartwychwstałego Chrystusa, lecz także świętych, którzy zostali wzbudzeni z martwych po Jego zmartwychwstaniu – Kpł 23:11; Mt 27:52–53.

3. Chrystus, będąc pierwocinami zmartwychwstania, jest Pierworodnym spośród umarłych, aby być Głową Ciała; skoro On, Głowa Ciała, został wzbudzony z martwych, my, Ciała, także zostaniemy wzbudzeni z martwych – Kol 1:18; Ef 1:20–23.

B. Typ przedstawiony w Księdze Kapłańskiej 23:14 oznacza, że zmartwychwstały Chrystus wstąpił do niebios i wraz z całym plonem uzyskanym w zmartwychwstaniu został złożony Bogu w ofierze jako Boży pokarm, aby Bóg mógł doznać zaspokojenia; następnie stał się zaopatrzeniem dla człowieka, żeby ten mógł doznać zaspokojenia:

1. W dniu zmartwychwstania, wcześniej rano Pan w ukryciu wstąpił do nieba, by zaspokoić Ojca, późnym wieczorem zaś powrócił do uczniów — J 20:17, 19.
 2. Świeżością Jego zmartwychwstania najpierw musiał nacieszyć się Ojciec, tak jak w typologii najpierw pierwociny żniw przynoszono Bogu — Kpł 23:14.
- C. Kołysanie snopem z pierwocin przed Jahwe, aby przyjął On swój lud, oznacza, że Chrystus został wzbudzony po to, byśmy mogli zostać usprawiedliwieni przed Bogiem i przez Niego przyjęci — w. 11; Rz 4:25b:
1. Śmierć Chrystusa spełniła i w pełni zaspokoili sprawiedliwe wymogi Boga; wynika stąd, że Bóg nas usprawiedliwia poprzez Jego śmierć — 3:24.
 2. Zmartwychwstanie Chrystusa dowodzi, że Jego śmierć za nas zaspokoili wymogi Boga, że Bóg nas usprawiedliwia z powodu Jego śmierci i że w Nim, Zmartwychwstałym, przyjmuje — 4:25b.
 3. Chrystus, Zmartwychwstały, przebywa w nas i prowadzi za nas życie, które Bóg może usprawiedliwić i które zawsze Go zadowala — 8:10.
- D. Po ofiarowaniu Bogu pierwocin ze Święta Pierwocin, aby mógł On się nimi nacieszyć, miał je zjeść lud Izraela — Kpł 23:14:
1. Oznacza to, że zmartwychwstały Chrystus, po ofiarowaniu siebie Bogu w swojej świeżości, ma się nam udzielać wraz z całym bogactwem swego zmartwychwstania, abyśmy mogli się Nim radować — 1 Kor 15:14, 17; Rz 4:25b; Flp 3:10a, 11b.
 2. Chrystus stał się naszym udziałem dopiero wtedy, gdy Jego świeżość w zmartwychwstaniu najpierw została ofiarowana Ojcu — J 20:17.
 3. Słowo *owoc* oznacza spożywanie i wskazuje na radowanie się, słowo *pierwociny* zaś wskazuje, że mamy jeść zmartwychwstałego Chrystusa, żeby się Nim radować — Kpł 23:14.
 4. Tylko Chrystus w zmartwychwstaniu może być naszym zaopatrzeniem w życie — J 14:19; 6:53–57, 63:

- a. Wszystko, czym Chrystus jest jako nasz udział, który mamy jeść, wiąże się z Jego zmartwychwstaniem — 20:17; 6:53–57.
- b. Zgodnie z typem Święta Pierwocin to, czym się radujemy i co jest nam udzielane, to zmartwychwstały Chrystus — Rz 8:11.

II. Święto Pięćdziesiątnicy było świętem obchodzonym pięćdziesiątego dnia, licząc od dnia po szabacie, dnia, w którym przynoszono Bogu snop ofiary kołysania, do dnia po siódmym szabacie — Kpł 23:15–22:

- A. Symbolizuje to zmartwychwstanie Chrystusa w jego siedmiokrotnej pełni, osiągające sferę całkowitej pełni, niosące pełną odpowiedzialność, czego symbolem jest liczba pięćdziesiąt (iloczyn liczb dziesięć i pięć; dziesięć oznacza pełnię, pięć zaś — odpowiedzialność), ze względu na świadectwo zmartwychwstania — w. 16.
- B. W dniu Pięćdziesiątnicy w Nowym Testamencie zwieńczenie Trójjedynego Boga — wszechzawierający, życiodajny, złożony Duch przetworzonego Trójjedynego Boga, który stanowi całość Trójjedynego Boga — został wylany na stu dwudziestu uczniów, reprezentujących Ciało Chrystusa — Dz 2:1–4:
 - 1. Święto Pięćdziesiątnicy następowało pięćdziesiąt dni po Święcie Pierwocin, co oznacza, że wylany Duch stanowi sumę obfitych płodów zmartwychwstałego Chrystusa — w. 32–33; Ga 3:14.
 - 2. W wyniku takiego wylania ekonomicznego Ducha Bożego zaistniało Ciało Chrystusa jako przyrost, powiększenie bezgranicznego, pojedynczego Chrystusa, co uczyniło Go powszechnym, zbiorowym Chrystusem, zespoleniem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z Jego wybranym i odkupionym ludem, które ostatecznie znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie — 1 Kor 12:12–13; Obj 21:2.
- C. Święto Pięćdziesiątnicy symbolizuje nowotestamentowe radowanie się przez wierzących wylanym Duchem jako sumą obfitych płodów zmartwychwstałego Chrystusa; obfite płody zmartwychwstania Chrystusa obejmują pierworodnego Syna

Bożego, życiodajnego Ducha, licznych synów Bożych oraz nowe Boże stworzenie — Kpł 23:15–21; Dz 2:1–4, 32–33; Rz 8:29; 1 Kor 15:45b; 2 Kor 5:17.

D. Chociaż tworzenie kościoła rozpoczęło się wraz ze zmartwychwstaniem Chrystusa, to do uformowania kościoła nie doszło aż do Pięćdziesiątnicy — Dz 2:1–4:

1. W dniu Pięćdziesiątnicy Duch, który w rzeczywistości jest samym Chrystusem, został wylany na członki Chrystusa, powstałe za sprawą Jego zmartwychwstania; w ten sposób uformowany został kościół — w. 32–33.
2. Kościół został uformowany z dwóch części lub dwóch sekcji — żydowskiej i pogańskiej; te dwie części kościoła, reprezentowane przez świętych w Jerozolimie (rozdz. 2) i tych z domu Korneliusza (rozdz. 10), przedstawia w formie typu ofiara pokarmu, składająca się z dwóch chlebów upieczonych z zakwasem, którą składano Bogu podczas święta Pięćdziesiątnicy (Kpł 23:16–17).

III. Święto Przybytków, ostatnie święto, symbolizuje pełne radowanie się przez Izraela przywróconym starym stworzeniem w okresie tysiąclecia; święto to wprowadzi nowe niebo i nową ziemię — w. 33–43; Za 14:16–21; Obj 21:1:

- A. Święto to symbolizuje nadchodzący okres tysiąclecia, które będzie dla odkupionego ludu Bożego radosnym błogosławieństwem, mającym charakter dyspensacyjny, którym lud wraz z Bogiem będzie się mógł radować przez pełny okres czasu w Bożym starym stworzeniu — Kpł 23:33–44.
- B. Siedem dni w Księdze Kapłańskiej 23:34 oznacza, że Święto Przybytków trwa przez pełny wymiar dni, czyli tysiąc lat.
- C. Zgodnie z typem, w okresie tysiąclecia co dzień składać się będzie Bogu ofiarę; oznacza to, że Chrystus jest Bożym pokarmem w naszych doświadczeniach, składanym Bogu dla Jego zaspokojenia, abyśmy my i Bóg mogli radować się wspólnym odpoczynkiem — w. 36.
- D. Obchodzenie tego święta przez siedem dni po zebraniu płodów oznacza, że okres tysiąclecia nastąpi po zebraniu tego, co Bóg pragnie uzyskać na ziemi — w. 39a:
1. W wiecznym planie Bóg ma wobec człowieka pewien zamysł; zamysł ten polega na wytworzeniu ludu, dzięki któ-

- remu będzie On się mógł wyrazić, co znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie — Ef 3:11; 1:20–23; Obj 21:2.
2. Z tego względu, aby dokonać na człowieku w starym stworzeniu dzieła nowego stworzenia, Bóg posługuje się czterema dyspensacjami — ojców, prawa, kościoła oraz tysiącletniego królestwa:
 - a. W czwartej dyspensacji, dyspensacji tysiącletniego królestwa, Bóg w pełni zbierze to, czego dokonał podczas pierwszych trzech dyspensacji; tysiącletnie królestwo będzie zatem świętem zarówno dla Boga, jak i dla człowieka — Kpł 23:34.
 - b. W okresie tysiąclecia odkupiony Boży lud — obejmujący kościół i królestwo Izraela — będzie radował się tym świętem.
 - E. Święto Przybytków było Świętem Zbiorów, świętem, na które przynoszono całe zebrane żniwo; święto to symbolizuje obfite, pełne i ostateczne radowanie się tym wszystkim, czym jest Chrystus — w. 33–44; Wj 23:16:
 1. Radować się Chrystusem zaczynamy od Święta Niekwaszonego Chleba poprzez Święto Pierwocin, podczas którego radujemy się bogactwem zmartwychwstałego Chrystusa, aż do ostatecznego radowania się Chrystusem jako Świętem Przybytków — Kpł 23:6–14, 33–44.
 2. Po zebraniu plonów Żydzi obchodzili Święto Przybytków, żeby oddać Bogu cześć i radować się tym, co zżęli — Pwt 16:13–15:
 - a. Święto Przybytków obchodzono w czasie zbierania plonów z dobrej ziemi, danej przez Boga — Wj 23:16.
 - b. Dziś rzeczywistością tej dobrej ziemi jest dla nas Duch — Ga 3:14; Flp 1:19.
 3. Ponieważ Chrystus ostatecznie urzeczywistnia się jako wszechzawierający życiodajny Duch, Duch jako urzeczywistnienie Chrystusa w naszym doświadczeniu jest dobrą ziemią, która stanowi źródło obfitego Bożego zaopatrzenia, z którego możemy czerpać — 1 Kor 15:45b; Ga 3:14:
 - a. Święto Przybytków było świętem, którym Boży lud mógł się radować i dzięki któremu przed Bogiem mógł doznać zaspokojenia — Kpł 23:40b; Rz 14:17b.

- b. Święto Przybytków, ostatnie ze wszystkich świąt, które Bóg ustanowił dla swego ludu, służy radowaniu się przez lud obfitymi płodami dobrej ziemi w czasie żniw, aby mógł on doznać zaspokożenia — Kpł 23:34, 39–43.
- c. Chrystus, rzeczywistość Święta Przybytków, jest takim świętem, którego dziś możemy doświadczać i którym możemy się radować — Ga 3:14; Ef 3:8.

Poselstwo dziesiąte

Jubileusz (1)

Wersety biblijne: Kpł 25:8–17; Iz 61:1–3; Łk 4:16–22; Dz 26:16–19.

I. Rok jubileuszowy w Księdze Kapłańskiej 25:8–17 przedstawiony jest w formie proroctwa w Księdze Izajasza 61:1–3, w rzeczywistości zaś wypełnia się w Ewangelii Łukasza 4:16–22:

A. Rok jubileuszowy obejmował dwa główne błogosławieństwa: oznaczał dla każdego powrót do swej własności oraz wyzwolenie z niewoli — Kpł 25:8–17:

1. W roku jubileuszowym każdy, kto sprzedał swoją własność, przydzielony mu dział pięknej ziemi, powracał do niej, nie płacąc za wykup (w. 10, 13, 28), kto zaś zaprzedał się w niewolę, uzyskiwał wolność i powracał do swej rodziny (w. 39–41).
2. W jubileuszu Nowego Testamentu powrót do swojej własności i wyzwolenie oraz powrót do rodziny oznacza, że wierzący powrócili do Boga, utraconej boskiej własności, i zostali wyzwoleni z wszelkich więzów oraz powrócili do kościoła, swej boskiej rodziny — Ef 1:13–14; J 8:32, 36; zob. Ps 68:6–7.

B. Jubileusz w obrazie starotestamentowym trwał jeden rok, gdy zaś przychodzi jego wypełnienie, odnosi się on do całego wieku nowotestamentowego, wieku łaski; to czas, w którym Bóg przyjmuje powracających jeńców, zniewolonych grzechem (Iz 49:8; Łk 15:17–24; 2 Kor 6:2) i w którym jeńcy, uciśnieni więzami grzechu, radują się wyzwoleniem, jakie przynosi im Boże zbawienie (Rz 7:14 — 8:2).

C. Ponieważ wierzący radują się jubileuszem w wieku łaski (korzystają z Chrystusa, łaski danej im przez Boga), będą radować się nim w pełni w tysiącletnim królestwie, a najpełniej w Nowej Jerozolimie w nowym niebie i nowej ziemi — J 1:16–17; Rz 5:17; Flp 3:14; Obj 22:1–2a.

II. Rok jubileuszowy to wiek Chrystusa, który udziela się nam jako łaska i którym się radujemy za pośrednictwem Jego słów łaski; jubileusz Nowego Testamentu to wiek uniesienia, który służy naszemu zbawieniu — Łk 4:22; Ps 45:3; J 1:14–17; 2 Kor 6:2:

- A. Wiek Nowego Testamentu to wiek uniesienia, a chrześcijanin to człowiek uniesiony zachwytem; jeśli nigdy nie byliśmy uniesieni zachwytem przed Bogiem, to w niewystarczającym stopniu radujemy się Bogiem — 5:13; Dz 11:5; 22:17; Ps 43:4a, 51, 12; 1 P 1:8; Iz 12:3–6.
- B. Jubileusz oznacza, że nie mamy zmartwień, trosk ani obaw oraz że nie przejmujemy się, nie cierpimy braku ani niedostatku, jesteśmy wolni od chorób i nieszczęść, nie mamy zupełnie problemów, a raczej czerpiemy wszelkie korzyści; wszystko jest miłe naszemu sercu, a my sami jesteśmy wolni od trosk, spokojni, zachwyceni i rozradowani.
- C. Musimy przyjąć Pana Jezusa, prawdziwy jubileusz, do swego wnętrza; kiedy mamy Jego, mamy Boga, naszą własność, i możemy uwolnić się z więzów grzechu i szatana, dzięki czemu zaznajemy prawdziwej wolności i odpoczynku — Dz 26:18; Ef 1:13–14; Kol 1:12; Mt 11:28; J 8:32, 36:
 - 1. Gdy przyjmujemy Chrystusa jako Zbawiciela i życie, On wchodzi w nas i staje się dla nas jubileuszem; jeśli nie pozwalamy, by On żył w nas i jeśli nie żyjemy poprzez Niego, to w praktyce nie żyjemy w sferze jubileuszu — w. 11–12.
 - 2. Jeśli nasze serce nie kieruje się na Pana, tylko na inną osobę, rzecz albo sprawę, jest to bałwochwalstwo, które kończy się niedolą — 1 J 5:21; zob. Ez 14:3, 5; 6:9.
 - 3. Jeśli pozwolimy, by Chrystus żył w nas i jeśli będziemy żyć poprzez Niego, we wszystkim znajdziemy zaspokojenie; w przeciwnym wypadku wszystko oznacza tylko kłopoty i nie ma mowy o jubileuszu.
- D. Znajdziemy zaspokojenie we wszystkim dopiero wtedy, gdy zyskamy wszechzawierającego Chrystusa i będziemy się Nim radować; to nie ludzie, sprawy ani rzeczy na zewnątrz, lecz Chrystus w nas sprawia, że zachowujemy spokój i jesteśmy wolni od trosk w obliczu różnych sytuacji — Flp 3:8–9; 4:5–8, 11–13.

III. Ogłoszenie jubileuszu w Ew. Łukasza 4 podporządkowuje sobie centralną myśl całej Ewangelii, zaś przypowieść o marnotrawnym synu w rozdziale 15 tej Ewangelii stanowi wspaniały przykład jubileuszu — w. 11–32:

- A. Syn marnotrawny opuścił dom ojca, sprzedał swój majątek i samego siebie:
1. To, co zawiera naczynie, stanowi jego własność, człowiek zaś jest naczyniem Bożym; jeśli zatem człowiek nie posiada Boga i nie raduje się Nim, jest pusty i biedny — Rz 9:21–23; Ef 2:12; Ps 16:5; Obj 3:17–18.
 2. Adam utracił swoją część radowania się Bogiem wtedy, gdy nie spożył z drzewa życia; wszyscy niewierzący ze świata utracili Boga, który powinien być ich własnością i którym mogliby się radować, i zaprzędali swe członki w niewolę grzechu, wskutek czego stali się niewolnikami grzechu — Ef 2:12; Rz 7:14; 6:19.
 3. Ludzkie życie to tylko trud i smutek, i szybko przemija; prawdziwy stan ludzkiego życia wyrazić można w słowach: marność nad marnościami, pustka nad pustkami — pogoń za wiatrem — Ps 90:10; 73:14, 16–17, 25; Koh 1:2–11, 14.
 4. Upadli ludzie nie mają prawdziwego mieszkania; dryfują i błądzą, pozbawieni domu, gdyż prawdziwym mieszkaniem człowieka jest Bóg — Ps 90:1; Rdz 28:17–19; J 15:4; Mt 11:28.
- B. Pewnego dnia syn marnotrawny powrócił do swej własności i domu ojca; to jubileusz, wyzwolenie — wszystko stało się miłe i zapewniało zaspokojenie — Łk 15:20, 24; zob. Kpł 25:11–12:
1. Bóg w swym odkupieniu jest dla nas własnością, którą możemy się radować; zostać zbawionym to powrócić do swego dziedzictwa, powrócić do Boga i na nowo radować się tym, że Go mamy — Ef 1:13–14.
 2. Zostać zbawionym to zyskać Boga; gdy mamy Boga, mamy wszystko; gdy Go nie mamy, nie mamy nic — Kol 1:12; *Hymns*, nr 1080.
 3. Bóg w Chrystusie stał się dla nas błogosławionym działem; chrześcijanie jednak nie są szczęśliwi i przypominają światło, które nie świeci, gdyż go nie włączają — nie obierają Boga za swój dział — Ef 4:18; Flp 2:12–16.
- C. Syn został przyjęty przez ojca i powrócił do ojca i jego domu — dla syna był to rok jubileuszowy, rok łaski — Łk 15:20:

1. Bóg w Chrystusie stał się utoczonym cielęciem, którym mogą radować się nawracający się i powracający marnotrawni synowie — w. 23.
2. Wiąże się to z Księgą Kapłańską 25:11–12, w której czytamy, że lud ani nie będzie siał, ani żął podczas roku jubileuszowego, a tylko jadł i korzystał; gdy nawracamy się i powracamy do Boga – przyjmujemy Pana Jezusa – zdobywamy Boga w swoim wnętrzu, stanowi to dla nas początek jubileuszu.
3. Nie jesteśmy sługami, których wynajął Ojciec, jesteśmy Jego synami, którzy się radują; nieustannie możemy radować się Bogiem — naszą własnością — teraz i na wieki.

Poselstwo jedenaste

Jubileusz

(2)

Wersety biblijne: Kpł 25:8–17; Iz 61:1–3; Łk 4:16–22;

Dz 26:16–19; Rz 7:24; 8:2.

I. Głoszenie ewangelii ubogim, obwieszczanie jeńcom uwolnienia i ślepym odzyskania wzroku oraz odsyłanie uciśnionych wolnymi to wyzwolenie i błogosławieństwa jubileuszu – Łk 4:18–19:

A. Słowo „jubileusz” w Księdze Kapłańskiej 25:10 oznacza okres wznoszenia okrzyków czy też dęcia w barani róg; dęcie w barani róg to głoszenie ewangelii, ogłaszanie wolności w czasie nowotestamentowego jubileuszu wszystkim grzesznikom zaprzędanym grzechowi, żeby powrócili oni do Boga i Jego rodziny, Bożego domostwa i wznosząc okrzyki radości, cieszyli się Bożym zbawieniem w Nowym Testamencie – Łk 4:16–22; Dz 26:16–19.

B. Głoszenie przez nas ewangelii to dęcie w trąbę odkupienia, które ogłasza światu: „Oto teraz czas upragniony, oto teraz dzień zbawienia”, rok jubileuszowy – 2 Kor 6:2; Iz 61:1–3:

1. Bóg, stwarzając człowieka, pragnął dać mu siebie w Chrystusie na własność i dziedzictwo dla człowieka (Rdz 2:9; 13:12–15; Ps 16:5; 90:1); człowiek jednak upadł, w związku z czym utracił Boga, swoją własność (Rdz 3:24; 4:16; Ef 2:12) i zaprzedał się w niewolę grzechu, szatana i świata (J 8:34; Rz 7:14b; Ga 4:8; Tt 3:3; 1 J 5:19b).

2. Boże nowotestamentowe zbawienie, którego dokonała Boża łaska na podstawie Bożego odkupienia w Chrystusie (Rz 3:24; 5:1–2; Ef 2:8), przyprowadza upadłego człowieka na powrót do Boga, który jest jego boską własnością (Dz 26:18; Ga 3:14; Ef 1:14; Kol 1:12; Łk 15:12–24), wyzwala go z niewoli grzechu, szatana i świata (J 8:32; Rz 6:6, 14; 8:2; Hbr 2:14–15; J 12:31) oraz przywraca go boskiej rodzinie, Bożemu domostwu (Ga 6:10; Ef 2:19); człowiek może dzięki temu cieszyć się społecznością w Bożej łasce (2 Kor 13:13).

II. Boże zbawienie zapewnia nam prawdziwą wolność; naszą własnością jest Bóg i nasza wolność pochodzi z radowania się Bogiem:

- A. Jeśli człowiek nie raduje się Bogiem, nie ma prawdziwej wolności; wolność to uwolnienie od wszelkich więzów, ciężkich brzemion, ucisków i uciemiężenia — J 8:32, 36; Ga 5:1; 2 Kor 3:17.
- B. Wszystko w naszym życiu może nas wiązać, każda sprawa może nas zniewolić — J 8:34; por. 1 Kor 6:12.
- C. Szatan najpierw nas pojmał; następnie w nas zamieszkał, żeby wzniecać grzech i do niego podzegać; stał się przez to naszym bezprawnym panem, my zaś jesteśmy jego jeńcami w takim stopniu, że aż nie możemy czynić tego, co dobre, a tylko popełniać grzechy — Rz 7:14; 1 J 5:19:
 - 1. Jeśli człowiek nie posiada Boga, wtedy wszystko, co zaczyna, pozostając w oddzieleniu od Boga, stanowi pokarm dla psów, śmieci i gnój — Flp 3:7–9; por. 2 P 2:22.
 - 2. Szatan zwie się *Belzebulem*, czyli „panem gnojowiska”; słowo to pochodzi to od *Belzebuba*, co znaczy „pan much”; szatan specjalizuje się w wodzeniu grzeszników niczym much do gnoju, którym się karmią — Mt 10:25; 12:24, 27; 2 Krl 1:2.
 - 3. Chociaż nikt w głębi serca nie chce grzeszyć, to i tak wszyscy grzeszą; nikt sobą nie włada, wszyscy stali się niewolnikami grzechu — Rz 7:18–23; J 8:34.

III. Wołanie Pawła z determinacją w Liście do Rzymian 7:24 znajduje odpowiedź w wersecie 8:2; czytamy tam, że prawo Ducha życia uwolniło nas w Chrystusie Jezusie od prawa grzechu i śmierci; na tym polega Chrystusowa wolność, czyli jubileusz:

- A. Możemy zostać uwolnieni i zaznać prawdziwej wolności dopiero wtedy, gdy będziemy radowali się Chrystusem, który jest życiodajnym Duchem; tylko ci, którzy radują się Bogiem, nie popełniają grzechu i są prawdziwie wolni; prowadzą oni życie, w którym są uwolnieni, wyzwoleni i wolni od więzów — J 8:36:
 - 1. Prawo Ducha życia uwalnia nas od prawa grzechu i śmierci; prawem tym jest Pan, który przeszedł przez śmierć i zmartwychwstanie i stał się życiodajnym Duchem — Rz 8:2.

2. Jeżeli nie radujemy się wystarczająco Panem, nadal wiele rzeczy nas zniewala; podejmowanie decyzji nic nie zmieni; nieustannie musimy przychodzić do Pana, żeby się Nim karmić i radować — 1 Kor 1:9; Obj 2:7; Iz 55:1–2.
 3. Jedynie ci, którzy radują się Bogiem, nie praktykują grzechu i są prawdziwie wolni — J 8:11–12, 24, 28, 31–36.
 4. Chrystus, który jest jubileuszem, uwalnia nas z ubóstwa, niewoli, ślepoty i ucisku — Koh 1:2, 14; 3:11; Flp 3:8; 2 P 2:22; Łk 12:21; Obj 3:17.
- B. Paweł dokonał wielkiego odkrycia, gdy otrzymał objawienie o Trójjedynym Bogu, który przeszedł przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia i stał się prawem Ducha życia zainstalowanym w naszym duchu — Rz 8:3, 11, 34, 16.
- C. Prawo Ducha życia to automatycznie działająca zasada i samorzutna moc boskiego życia; to naturalna cecha i wrodzona, automatyczna funkcja boskiego życia.
- D. Chrześcijanin nie powinien żyć dzięki mocy swej woli, ale mocy wewnętrznego prawa Ducha życia zmartwychwstania w swoim duchu; to prawo posiada największą moc; pokonuje śmierć, wykracza poza nią i ona go nie wiąże — 7:19; Mt 26:41; Ef 1:19–23; Kol 1:28–29; 2 Kor 1:8–9; J 11:25; Hbr 7:16; Dz 2:24; Obj 1:18:
1. W siódmym rozdziale Listu do Rzymian Paweł opisuje swoje nieszczerne próby czynienia dobra pod prawem; potrzebował Pana jako pełnego współczucia Bliźniego-Samarytanina, by zatroszczył się o niego, upadłego i znękanego przez prawo grzesznika, i udzielił mu siebie jako prawo Ducha życia ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa — w. 24–25; Łk 10:25–37.
 2. Musimy zobaczyć, że grzech i śmierć są w nas prawem i że nie może go pokonać nasza silna wola — Rz 7:15–16, 18–21.
 3. Jeśli nie zobaczyliśmy, że grzech jest prawem i że własną wolą nigdy nie przewyżcimy tego prawa, ugrzęźliśmy w Liście do Rzymian 7; nigdy nie dojdziemy do rozdziału 8.
 4. Każdemu życiu przypisane jest prawo i każde z nich jest również prawem; Boże życie to najwznioślejsze prawo,

- a prawo Ducha życia to najwznioślejsze prawo — Prz 30:19a; Pwt 32:11–12; Iz 40:30–31.
5. Boskie narodziny przeniosły nas do nowej sfery, sfery boskiego życia wraz z jego prawem w naszym duchu, sfery, w której nie ma grzechu, świata ani upadłego ciała:
 - a. W tej sferze wszelkie zwycięstwa są odnoszone samoczynnie, automatycznie, podświadomie i bez wysiłku, ponieważ to prawo Ducha życia nas podtrzymuje, a nie nasza własna wola.
 - b. Prawo Ducha życia zamieszkuje w naszym duchu jako Boża obecność, Jego przemawianie, spotykane się z Nim i udzielanie się Go — Hbr 8:10; Rz 3:25; Wj 25:22.
 - E. Możemy współpracować z zainstalowanym i działającym wewnątrz nas prawem Ducha życia za pośrednictwem ćwiczenia swego ducha, żeby to prawo „włączać” i w ten sposób radować się Chrystusem jako wolnością i codziennym życiem jubileuszu — Flp 2:12–13; Rz 8:2, 4–6, 13–16, 23; 5:10, 17; 1 Tm 4:7; 2 Tm 4:22.
 - F. Poza „włącznikiem”, którym jest nasz duch, w żadnej mierze nie możemy zastosować w sobie przetworzonego Trójjedynego Boga, „niebiańskiej elektryczności; ale chwała Panu, mamy włącznik i wiemy, gdzie on jest — Prz 20:27; Za 12:1; Rz 8:16.
 - G. Najlepszym sposobem na włączenie boskiego i mistycznego „prądu” płynącego Ducha w naszym duchu jest wezwanie imienia Pana Jezusa — 1 Kor 12:3b; Rz 10:12–13.
 - H. Gdy mamy kontakt z Duchem dzięki ćwiczeniu swojego ducha, radujemy się Chrystusem jako niezliczonymi i bogatymi aspektami jubileuszu — 8:4.
 - I. Paweł był człowiekiem, który włączał prawo Ducha życia dzięki służbie Bogu w swoim duchu wypływającej z pierwszej miłości do Pana — 1:9; 5:5; 8:35–39; Obj 2:4:
 1. Kochać Pana pierwszą miłością to dawać Mu pierwszeństwo we wszystkich rzeczach i sprawach i uważać Go za wszystko w swoim życiu — Kol 1:18b, 10.
 2. Gdy Bóg w nas wchodzi i z nas wychodzi — to jest służbą, jaką dla Niego pełniimy; pracujemy razem z Chrystusem w kościołach, gdzie okazujemy Mu pierwszą miłość — Pnp 7:12; 2 Kor 6:1a; Flp 3:3; Mk 12:30.

3. Gdy kochamy Pana pierwszą miłością, wypełniamy pierwsze dzieła — dzieła wypływające z pierwszej miłości i ją wyrażające; tylko takie dzieła, do których motywuje nas pierwsza miłość, są złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami — Obj 2:4–5; 1 Kor 3:12; 15:10, 58.
4. Czuła miłość Chrystusa przymusza nas do tego, by dla Niego żyć i umierać — 2 Kor 5:14–15; Rz 14:7–9.
- J. Dzięki kierowaniu swego umysłu na ducha, radujemy się Chrystusem jako jubileuszem — „umysł skierowany na upadłe ciało to śmierć, lecz umysł skierowany na ducha to życie i pokój” — 8:6.
- K. Jubileusz w Liście do Rzymian 8 stanowi rzeczywistość Ciała Chrystusa, zbiorowe życie codzienne wydoskonalonych Bóg-ludzi, przedstawione w Liście do Rzymian 12 — 16; ta rzeczywistość znajduje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie; List do Rzymian 8 zatem znajduje się w centrum uwagi całej Biblii i stanowi centrum wszechświata:
 1. Bóg wypełnia swoją ekonomię dzięki udzielaniu się nam jako prawo Ducha życia — w. 2, 6, 10–11; Obj 22:1–2a.
 2. Prawo Ducha życia czyni nas członkami Ciała Chrystusa, które pełnią rozmaite funkcje — Kol 2:19; Ef 4:11, 16; Rz 12:4–8.
 3. Dzięki samoczynnej, automatycznie działającej w nas funkcji prawa Ducha życia mamy możliwość poznawać Boga, zyskiwać Go i tym samym Go żyć; to sprawia, że zostajemy ukonstytuowani Bogiem i przez to możemy się stać Jego przyrostem oraz powiększeniem i być Jego pełnią, żeby Go wyrazić — Ef 1:22–23; 3:19–21.
- IV. Żyć na co dzień jubileuszem to żyć, radując się Chrystusem, radując się Bogiem, który jest naszym dziedzictwem i prawdziwą wolnością — Dz 26:18; J 8:36:**
 - A. Trwając w jubileuszu, spożywamy Pana Jezusa, który jest prawdziwym płodem dobrej ziemi, obieramy Go za swoje mieszkanie, w którym odpoczywamy i zostajemy uwolnieni z niewoli grzechu i więzów prawa oraz religii — 6:57; Pwt 8:7–10; Kol 1:12; J 15:5; Ps 16:5; 90:1; Rz 6:6–7; Ga 5:1.

- B. Możemy uwolnić się od potrójnego trudu w ludzkim życiu – trudu stawania się dobrym człowiekiem, trudu zamartwiania się i trudu cierpienia – obierając Chrystusa za nasze radowanie się, zaspokojenie i odpoczynek – Rz 7:24–8:2; Flp 4:5–7; 2 Kor 12:9.
- C. Życie chrześcijańskie powinno być życiem pełnym radowania się Panem, życiem przepelnionym radością i chwałami; gdy radujemy się w pełni Panem, staje się On dla nas jubileuszem:
1. Nieustanne radowanie się, dziękowanie i chwalenie Boga nadaje ton zwycięskiemu życiu – 1 Tes 5:16–18; Ps 50:14, 23.
 2. Zwycięskie życie może przetrwać jedynie w warunkach dziękowania i chwaleń – 1 Tes 5:18; Kol 3:17; Ps 106:12; 2 Krn 20:20–22.
- D. Żyć na co dzień jubileuszem to żyć, obierając Boga, Chrystusa, w każdych okolicznościach; staje się On wówczas w nas podstawowym pierwiastkiem oraz centrum i prowadzi nas oraz usuwa z naszego ludzkiego życia wszelkie kłopoty – J 6:16–21; Kol 1:17b, 18b.
- E. Paweł poznał sekret, jak żyć w sferze jubileuszu – poznał sekret zyskiwania Chrystusa w każdych okolicznościach – Flp 4:5–7, 11–13.
- F. Skoro nad wszystkim czuwa Jego opatrzność, módlmy się: „Panie, napełnij mnie, zdobądź i posiadź. Chcę się Tobą radować niezależnie od zewnętrznych, zmiennych okoliczności”.
- G. Bądźmy dziś sługami i świadkami, którzy żyją na co dzień ewangelią i głoszą ją – Chrystusa, który jest jubileuszem łaski – by zrealizować wieczną Bożą ekonomię – Dz 26:16–19.

Przetworzony Trójjedyny Bóg, Jego dzieło i wynik tego dzieła

Wersety biblijne: Kpł 26:1–13; 1 J 5:20–21; Mt 28:19; 1 Tm 3:15–16; Ef 2:21–22.

- I. Księga Kapłańska 26:1 i 2 mówi, żeby nie czynić bożków, obchodzić szabaty Jahwe i otaczać czcią Jego sanktuarium; musimy zrozumieć głębsze znaczenie tych trzech punktów: przetworzonego Trójjedynego Boga, Jego dzieła i wyniku tego dzieła.**
- II. Nie powinniśmy mieć bożków; oznacza to, że poza Bogiem nie powinniśmy mieć żadnych innych celów, do których mielibyśmy dążyć, żeby nie stracić pozycji umożliwiającej nam korzystanie z boskiego dziedzictwa – w. 1:**
 - A. Bóg musi być naszym jedynym celem; jako dzieci Boże powinniśmy szukać wyłącznie Jego – Ps 73:25–26.
 - B. Bożki to heretyckie zamienniki prawdziwego Boga – 1 J 5:21:
 1. Bożek to wszystko, co zastępuje prawdziwego Boga, Trójjedynego Boga, którego doświadczamy w praktyce jako życia – w. 21.
 2. Jesteśmy prawdziwymi dziećmi prawdziwego Boga, dlatego powinniśmy mieć się na baczności i wystrzegać się heretyckich namiastek oraz wszelkich próżnych zamienników naszego prawdziwego i rzeczywistego Boga, z którym jesteśmy jedno organicznie i który jest dla nas życiem wiecznym – 3:1; 5:11–13, 20–21.
 - C. Nowy Testament objawia, że nasz Bóg jest przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, Kimś, kto przeszedł przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania – J 1:14; 6:57a; Hbr 9:14; Rz 1:3–4:
 1. „Przetworzony” wskazuje na kroki, które poczynił Trójjedyny Bóg w boskiej ekonomii; „zwieńczony” oznacza, iż proces się zakończył – J 1:14; 2:22; 7:39; Ga 3:14.
 2. Chociaż Bóg jest wieczny i niezmienny w swej naturze i substancji, przeszedł w swojej ekonomii przez proces – J 1:14; 1 Kor 15:45b.
 3. Przed wcieleniem Bóg był nieprzetworzony: posiadał jedynie boską naturę; jednakże dzięki wcieleniu, ludzkiemu

- życiu, ukrzyżowaniu i zmartwychwstaniu Trójjedyny Bóg został przetworzony i zwieńczony i stał się Duchem — J 7:39.
- D. Duch jest zwieńczeniem przetworzonego Trójjedynego Boga — Ga 3:2, 5, 14; 5:5, 16, 18, 25; 6:8:
1. Przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg jest *Duchem* — 3:2, 5, 14:
 - a. Wszyscy musimy otrzymać wizję Ducha — wzbogaconego Trójjedynego Boga, człowieka Jezusa, Jego ludzkiego życia, śmierci i zmartwychwstania — J 7:39; Dz 16:7; Rz 8:9–11; Flp 1:19; Ga 3:14.
 - b. Duch jest przetworzonym, wzbogaconym, wszechzawierającym, życiodajnym, zamieszkującym, siedmiokrotnie wzmocnionym, zwieńczonym Duchem, ostatecznym zwieńczeniem przetworzonego Trójjedynego Boga, który dzięki temu jest wiecznym działem swojego ludu złożonego z wybranych przez siebie, odkupionych, odrodzonych, odnowionych, przeobrażonych, upodobnionych i przesyconych chwałą trójczęściowych ludzi, dla których jest On życiem, zasobem życia i wszystkim.
 2. Zanim Pan Jezus został ukrzyżowany i zmartwychwstał, zwieńczony Duch „jeszcze nie był” — J 7:39:
 - a. Duch Boży był tam od początku (Rdz 1:2), ale Ducha jako Duch Chrystusa (Rz 8:9), Ducha Jezusa Chrystusa (Flp 1:19), nie było w czasach Ewangelii Jana 7:39, gdyż nie został On jeszcze otoczony chwałą.
 - b. Pan Jezus został otoczony chwałą, gdy zmartwychwstał; dzięki temu Duch Boży stał się Duchem wcielonego, ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Jezusa Chrystusa — Łk 24:26; Flp 1:19.
 - c. Ostatni Adam, który był Chrystusem w ciele, stał się życiodajnym Duchem w zmartwychwstaniu; odtąd Duch Jezusa Chrystusa ma zarówno boskie, jak i ludzkie pierwiastki, włączając w to rzeczywistość wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystusa — 1 Kor 15:45b; Dz 16:7; Rz 8:9.
 3. Termin *zwieńczony Duch* wskazuje, że Duch przeszedł przez proces i w ten sposób stał się zwieńczonym Duchem — J 7:39; Ga 3:14:

- a. Duch to Trójjedyny Bóg po przejściu przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania — J 7:39.
- b. Poczyniwszy wszystkie kroki tego procesu, Trójjedyny Bóg jest teraz zwieńczonym Duchem, błogosławieństwem Bożej nowotestamentowej ekonomii — Rdz 1:1–2; Ga 3:14.
- c. Zwieńczony Duch, wzbogacony Duch, jest boską i mistyczną sferą, do której mogą dzisiaj wejść wierzący w Chrystusa — J 14:20.

III. Musimy obchodzić Boże szabaty; oznacza to, że powinniśmy wiedzieć, że dzieło Boże wykonał On sam i że możemy z niego korzystać oraz że nie musimy wykonywać żadnej pracy — Kpł 26:2a:

- A. Musimy uczyć się przyjmować, uznawać i poważać to, co Bóg uczynił, i radować się tym oraz nie próbować robić niczego dla siebie — J 1:16; 20:22; 1 Kor 3:21–23; 4:7:
 - 1. Powinniśmy zapierać się swego dzieła, a czcić Boże dzieło i w Bogu odpoczywać — Mt 11:28–29.
 - 2. Bóg chce, byśmy przestali działać, by zastąpił nas Chrystus i byśmy trzymali się z dala od wszystkiego, co ma inny smak niż On — Ga 2:20; J 6:57; Iz 55:1–2; 58:3.
 - 3. Jeśli chcemy się cieszyć bezgranicznie bogatym Chrystusem, obierajmy Go za swój odpoczynek szabatu; przestańmy żyć, działać, zakończmy swoją aktywność i przyjmujemy Jego jako swoje życie, osobę i zastępstwo; wtedy będziemy doświadczać Go jako mocy zmartwychwstania, zostaniemy przeobrażeni i wlecimy wysoko w niebo, ponad wszelkie ziemskie przeszkody — Mt 11:28–30; Iz 40:28–31.
- B. Musimy wiedzieć, co Trójjedyny Bóg dla nas uczynił, i wysoko sobie cenić dzieło Ojca, Syna i Ducha — Mt 28:19; 2 Kor 13:14:
 - 1. Dzieło Ojca:
 - a. Ojciec wybiera wierzących przed założeniem świata — Ef 1:4.
 - b. Przeznacza wierzących do synostwa — w. 5.
 - c. Posyła swego Syna w podobieństwie ciała grzechu — Rz 8:3.

- d. Przychodzi w Synu i działa w Nim — J 5:17, 24, 30.
- e. Przechodzi przez śmierć w Synu — Hbr 9:12; Dz 20:28; 1 J 1:7.
- f. Wzbudza Chrystusa z martwych — Dz 2:24.
- g. Sadza Chrystusa w okręgach niebiańskich, poddaje wszystko pod Jego stopy i daje Mu być Głową ponad wszystkim kościołowi — Ef 1:20–23.
- h. Powołuje wierzących, przebacza im, usprawiedliwia ich, jedna, przyjmuje, odradza, obmywa, uświęca i otacza chwałą — Rz 8:30, 33; 5:10; 14:3; 1 Tes 2:12; 5:23; Hbr 8:12; 1 P 1:3; 1 J 1:9.
- i. Wysła Ducha swego Syna do serc wierzących — Ga 4:6.
- j. Sprawia, że wszystko współdziała ku dobremu dla tych, którzy kochają Boga i którzy są powołani według Jego zamysłu — Rz 8:28.
- k. Miażdży szatana pod stopami wierzących — 16:20.
- l. Prowadzi wielu wierzących do chwały — Hbr 2:10.
- 2. Dzieło Chrystusa:
 - a. Chrystus wnosi Boga w człowieka i czyni Boga jedno z nim — J 1:1, 14.
 - b. Służy ludziom — Mt 20:28.
 - c. Sieje nasienie królestwa — 13:19, 24, 37.
 - d. Niszczy dzieła diabła — 1 J 3:8.
 - e. Jako Baranek Boga zabiera grzech świata — J 1:29.
 - f. Niszczy diabła, który ma potęgę śmierci — Hbr 2:14.
 - g. Wznosi Bożą świątynię i czyni ją zbiorową świątynią — J 2:19–22.
 - h. Staje się życiodajnym Duchem — 1 Kor 15:45b.
 - i. Jako Pan okazuje nad wszystkim suwerenność w celu realizacji boskiej ekonomii — Dz 2:36.
 - j. Buduje kościół — Mt 16:18.
 - k. Jako Arcykapłan według porządku Melchizedeka wstawia się za nami — Hbr 5:10; 7:24–26.
 - l. Jako Władca królów ziemi rządzi całym światem, żeby rozprzestrzeniała się ewangelia i powstał kościół — Obj 1:5.
- 3. Dzieło Ducha:
 - a. Duch przekonuje świat — J 16:8–11.

- b. Odradza wierzących — 3:5–6.
- c. Udziela wierzącym obfitego zaopatrzenia — Flp 1:19.
- d. Uświęca wierzących — 2 Tes 2:13.
- e. Przeobraża wierzących — 2 Kor 3:18.
- f. Wprowadza wierzących w całą rzeczywistość — J 16:13.
- g. Wylewa Bożą miłość w sercach wierzących — Rz 5:5.
- h. Namaszcza wierzących — 2 Kor 1:21; 1 J 2:20, 27.
- i. Jest jednością Ciała Chrystusa — Ef 4:3–4.
- j. Mówi do kościołów — Obj 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22.

IV. Musimy okazywać cześć Bożemu sanktuarium; oznacza to, że powinniśmy wielce poważać wszystko, czym Bóg jest i czego dokonał w Chrystusie, który jest Bożym mieszkaniem, ucieleśnieniem i wyrazem, oraz w kościele, który jest powiększeniem Chrystusa; służy to Bożemu mieszkaniu i wiecznemu przejawieniu się Boga — Kpł 26:2b; J 1:14; 14:2–3; Kol 2:9; 1 Kor 12:12; Ef 2:21–22; 1 Tm 3:15–16:

- A. Po pierwsze, przetworzony Trójjedyny Bóg daje nam odpoczynek, a po drugie, jako wynik Jego dzieła pojawia się kościół, który jest wyrazem i powiększeniem Chrystusa — Kpł 26:1–2.
- B. „Wystawią Mi sanktuarium, abym zamieszkał pośród nich” — Wj 25:8:
 - 1. Księga Wyjścia objawia, że celem Bożego zbawienia jest zbudowanie Bożego mieszkania na ziemi — w. 8–9; 29:45–46; 40:1–2, 34–38.
 - 2. Sanktuarium w wersecie 26:2 oznacza Boże mieszkanie, ucieleśnienie i wyraz w Chrystusie oraz Boże mieszkanie i wieczny przejaw w kościele — Ef 2:21–22; Obj 21:10.
- C. Kościół jest domem Bożym, mieszkaniem Boga — 1 Tm 3:15; Hbr 3:6; 1 P 4:17:
 - 1. Kościół, będący domem Bożym, jest mieszkaniem Boga, miejscem, w którym Bóg może zaznać odpoczynku i w którym pokłada zaufanie — Ef 2:21–22.
 - 2. Kościół Boży jest domem żywego Boga — 1 Tm 3:15:
 - a. Dom Boży jest domostwem Boga — Ef 2:19:
 - 1) Mieszkanie (dom) i rodzina (domostwo) stanowią jedną całość; jest to grono powołanych, odrodzonych ludzi, w których mieszka sam Bóg — 1 P 1:3; 2:5; 1 Kor 3:16.

- 2) Tak jak Chrystus nie jest oddzielony od członków swojego Ciała, lecz w nich mieszka, tak Ojciec nie jest oddzielnym członkiem swojego domostwa, lecz jest we wszystkich swoich dzieciach — Rz 8:10; 12:4–5; 2 Kor 6:16.
 - b. Dom Boży jest organiczny w boskim życiu, w boskiej naturze i w Trójjedynym Bogu; dzięki temu, że kościół jest organiczny, rośnie — Ef 2:21.
 - c. Mówiąc o kościele, że jest domem Boga, Paweł podkreśla, że Bóg jest żywym Bogiem — 1 Tm 3:15:
 - 1) Żywy Bóg, który żyje w kościele, musi być dla kościoła osobisty, a nie jedynie obiektywny — 1 Kor 3:16.
 - 2) Ponieważ Bóg jest żywy, kościół jako dom Boży też jest żywy w Nim, dzięki Niemu i wraz z Nim; żywy Bóg i żywy kościół żyją, poruszają się i działają razem.
 3. Kościół jako dom Boży — dom Ojca — jest powiększoną, wielką jak wszechświat, bosko-ludzką inkorporacją, która jest wynikiem otoczenia Chrystusa boską chwałą przez Ojca — J 12:23; 13:31–32; 14:2.
 4. Pierwszy List do Tymoteusza 3:15–16 wskazuje, że kościół jako dom Boży jest ujawnieniem się Boga w ciele:
 - a. Wersety te oznaczają, że nie tylko Chrystus, będący Głową, lecz także kościół, będący Ciałem, jest ujawnieniem się Boga w ciele.
 - b. Bóg ujawnia się w kościele — Ciele Chrystusa i domu żywego Boga — który jest Jego powiększonym, zbiorowym wyrazem w ciele.
- V. Jeśli będziemy mieli wizję przetworzonego Trójjedynego Boga wraz z Jego dziełem i wyniku tego dzieła, ukonstytuuje to nas posłusznymi wierzącymi, którzy otrzymają Boże błogosławieństwo — Kpł 26:3–13.**

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

Na sprawdzianie zachowaj kolejność podaną w planie i w wygłoszanym poselstwie, jak też odpowiedz na poniższe pytania:

1. Jakie głębsze znaczenie ma to, że Bóg nas wybrał w wieczności przeszłej po to, byśmy byli święci, i to, że w pełni staniemy się świętym miastem w wieczności przyszłej?
2. Wymień trzy ważne wersety z czwartego rozdziału Listu do Efezjan, które pokazują nam boskie udzielanie Boskiej Trójcy, stanowiące podstawę prowadzenia na co dzień świętego życia ze względu na życie kościoła.
3. Jakie głębsze znaczenie ma to, że Bóg nie pozwalał, by były jakiegokolwiek domieszki w Jego ludzie i pośród niego?

8.

1. Przedstaw rozwój „święt” w całej Biblii. Jakie znaczenie ma obchodzenie świąt dla Pana?
2. Przedstaw rozwój „odpoczynku” w Biblii, od Księgi Rodzaju po Księgę Objawienie i wyjaśnij zasadę szabatu oraz podaj jego głębsze znaczenie.
3. Wyjaśnij głębsze znaczenie święta Paschy i podaj trzy etapy radowania się nim?
4. Wyjaśnij głębsze znaczenie Święta Niekwaszonego Chleba i przedstaw, w jaki sposób stosujemy tę rzeczywistość w życiu chrześcijańskim i życiu kościoła?

9.

Pytania do poselstwa dziewiątego wiążą się z aspektami brzemienia uwolnionego w wygłoszanym poselstwie:

1. W odniesieniu do Święta Pierwocin, jakie brzemień wiązało się z doświadczeniem przez nas Chrystusa w zmartwychwstaniu?

2. W odniesieniu do Święta Pięćdziesiątnicy, jakie brzemie wiązało się z wylaniem ekonomicznego Ducha i z Ciałem Chrystusa?
3. W odniesieniu do Święta Przybytków, jakie brzemie wiązało się z ostatecznym radowaniem się Chrystusem, który jest plonem z dobrej ziemi?
4. Przedstaw jasne podsumowanie tego, co powiedziano o jednym aspekcie Święta Przybytków — że w Nowej Jerozolimie będziemy wiecznie i z radością wspominać życie w „namiocie” podczas wędrówki z Bogiem w obecnym wieku — i wskaż, kto będzie wspominać i dlaczego.

10.

1. Powiedz o tym, w jaki sposób podwójne błogosławieństwo, związane z rokiem jubileuszowym, przedstawione w formie typu, proctwa i wypełnienia, obrazują odpowiednio Księga Kapłańska, Księga Izajasza i Ewangelia Łukasza.
2. Powiedz o tym, w jaki sposób nowotestamentowy jubileusz jest wiekiem uniesienia — wolnością od trosk, wyzwoleniem z niewoli, posiadaniem Boga, który jest naszą własnością, i radowaniem się Chrystusem jako łaską.
3. Powiedz o tym, w jaki sposób przypowieść o marnotrawnym synu stanowi doskonałą ilustrację jubileuszu.